

14 Ιουλίου 2013

Γέρων Σωφρόνιος Γρηγοριάτης (†1907 - 1977) Μέρος Α΄

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)



Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Καθε Μοναχός, όπως και κάθε άνθρωπος, κρύβει μέσα του ένα μυστήριο. Έχει τις ελλείψεις του, αλλά και τις αρετές του. Εμείς μπορούμε να ωφεληθούμε και από τα δύο, αν έχουμε ταπεινώσι. Κοντα στον π. Σωφρόνιο συναντήσαμε αυτό το κράμα συμπεριφοράς. Άλλοτε να μας ελκύη με τα λόγια του, την ταπεινώσί του, την μετάνοιά του και άλλοτε να μας απωθή με την αυστηρότητά του και τον θυμόν του.

Ενα πρωί, κτυπώ την πόρτα του κελλιού του.

-Ευλογείτε πάτερ Σωφρόνιε.

-Νάσαι ευλογημένος.

Τοσα χρόνια ζούμε εδώ και ακόμα δεν γνωρισθήκαμε. Δεν μάθαμε ο ένας την καταγωγή του άλλου. Πες μου λοιπόν από ποιο χωριό είσαι; Είσαι Μωραΐτης; Διότι βλέπω ότι πολύ τούς αγαπάς.

- Ακου να σου πω, παιδί μου. Εγώ εγεννήθηκα στο Ηράκλειο της Κρήτης, αλλά αγαπώ τούς Μωραΐτες, γιατί είναι καλοί άνθρωποι. Με υποστήριξαν, αφ' ότου ήρθα στο Μοναστήρι, πλην εξαιρέσεων.

Γεννήθηκα το 1907. Οι γονείς μου Ιωάννης και Ειρήνη Φραγκιαδάκη, είχαν 10 παιδιά. Εγώ ήμουν ο ένατος. Στυλιανός ήταν το βαπτιστικό μου όνομα. Το δέκατο παιδί, ο Ανδρέας πέθανε, όταν ήταν μικρός.

Από μικρός έμαθα την ραπτική τέχνη. Αγαπούσα την Εκκλησία και συχνά επήγαινα στον Ναο του Αγίου Μηνά. Στα 18 μου χρόνια, είδα κάποια ημέρα την πενθερά της αδελφής μου, και εδιάβαζε τον βίο του Οσίου Ιωάννου του Καλυβίτου. Εζήτησα και τον διάβασα κ εγώ. Τοσο ενθουσιάσθηκα, ώστε έκλαιγα από την χαρά μου.

Μα τι να σου ειπώ. Αυτός ο βίος είναι ο έρωτας της καλογερικής ζωής. Αμέσως επήγα στην μάννα μου και της είπα: «Μάννα εγώ θέλω να γίνω Καλόγερος». Αυτή με τούς άλλους συγγενείς μου, ούτε να ακούσουν δεν ήθελαν. Εφυγα κρυφά και επήγα σε ένα κοντινό Μοναστήρι, που λέγεται «Επάνω Σηφη».

Με ευρήκαν οι δικοί μου και με κατέβασαν στο σπίτι συρόμενον, δια της βίας. Απεφάσισαν γρήγορα να με παντρέψουν. Εγώ επήγα στον μητροπολίτη Τιτο, και του είπα τα σχετικά. Του εζήτησα να μου φορέσουν ράσα για να το πάρουν απόφασι οι δικοί μου και να σταματήσουν να με εμποδίζουν. Ο γαμπρός μου, μου είπε: «θα σου δώσω όσα χρήματα θέλεις και θα πας στο τάδε χωριό. Εκεί εμείς θα σου στείλουμε το κορίτσι να το πάρης».

Αδύνατον του είπα, να γίνη αυτό. Επήγα στην μάννα μου και της είπα: «Μαννα άφησέ με να πάω στην Αθήνα, να ιδώ την αδελφή μου και στείλετε εκεί το κορίτσι να το πάρω.». Συμφώνησε μαζί μου. Εφθασα στην Αθήνα φορώντας και τα ράσα. Η αδελφή μου έβαλε τα κλάματα και με παρακαλούσε να καθίσω κοντα της. Αφού δεν υποχωρούσα, μου επρότεινε να πάω στην Μονή Πεντέλης.

Επήγα. Ηγούμενος ήταν ένας παπά Προκόπιος. Ηθέλησε να με κρατήσει εκεί. Επέμενα εγώ ότι θέλω να μονάσω στο Άγιον Όρος. Τότε εκείνος μου αποκάλυψε τον εαυτόν του. Ήταν Γρηγοριάτης Μοναχός, υποτακτικός του αειμνήστου παπά Συμεών, και παραδελφός του παπά Θανάση, Ηγουμένου τότε της Μονής Γρηγορίου.

Μου έδωσε λοιπόν ένα συστατικό γράμμα, και ήλθα κατ'εὐθείαν στην Μονήν μας. Με υποδέχθηκαν ο Γερο Βαρλαάμ και ο Ηγούμενος. Από τότε μου έκανε εντύπωση η σοβαρότης, η σιωπή, και η πραότητα του. Εβαλα μετάνοια ως Δοκιμος Μοναχός και με τοποθέτησαν ως παραμάγειρα.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr